

God Jul Original

TN - tidningen som håller stilen

Ubåts-
jakten Sid 9

Julkort
från Sid 6
Knutebo

Sorkarna
har Sid 13
stormöte

Jubileumsnummer

Trollens Nyheter 25 år 1989

Hven, Öre-
sunds-ön

Bernie Olovsson har i år inkommit med ett manus som berättar om ön Hven som ligger i Öresund mellan Danmark och Sverige. Läs hans välformulerade text på sidan tre . .

Bitsk!!!

Det har ända sedan vi tog över tidningen varit ett manuslämnare som har varit särskilt hätskt mot ch. red. I år var inget undantag. Ni kan läsa Hasses story på sid 22

Torparen

Sven Ivarsson, vår egen poet, har bidragit med flera manus i år. Bl.a två dikter och en finstämd berättelse om en torparkåring. Vik upp sidan 17..

1990 års träffvecka
bokad i Ångermanland Sid 8

CHEFREDAKTÖRENS RUTA

Det här årets tidning har tagit ovanligt lång tid att, färdigställa. Denna skröna skriver jag dagen före tidningen skall gå till tryckeriet. Den skulle alltså helst ha varit färdig nu. Men av olika anledningar, bl.a det att man alltid väntar till sista minuten, är den när detta skrivs, långt ifrån färdig.

Jag sitter här, dagen före dead-line och knäpar och pusslar och försöker få bitarna på plats. Och om ni nu sitter och läser denna text har jag lyckats. För hur det än är, så brukar det alltid ordna sig till slut.

Som ni kan se på vissa sidor, bl.a första sidan, är årets tidning delvis gjord med hjälp av modern teknik, dvs datorer. Mänskligheten har ju länge befunnit sig i dataåldern, och därför är det väl bara logiskt att Trollens Nyheter också går mot en ny vår. Vi kan väl säga att årets få "datoriserade" sidor är en plattform inför nästa års redigering av TN. Nog om detta.

Undertecknad vill här passa på att tacka för alla manus och andra bidrag som i en jämn ström har ramlat ner i brevlådan. Till och med Ulf Henriksson, f.d Vadsstenabon, har skickat ett litet bidrag, med betoning på litet, till redaktionen. Vi tackar naturligtvis "Lill-Henriksson" och hoppas att han fortsätter på den inslagna vägen. Tyvärr har en av mina trogna manuskriptare, Per-Anders "Pecka" Berge, uteblivit med manus. Jag hoppas att han återkommer till nästa år igen.

Årets tidning har, som vanligt, berättelser av allehanda slag. Mer eller mindre tagna ur verkligheten.

Som ni vet är ju detta nummer ett jubileumsnummer, närmare bestämt årgång tjugofem (25!). Det är säkert unikt i Sverige, kanske i världen, att en sådan här typ av publikation har utkommit så många år i följd. Förhoppningsvis, med lokalredaktörernas goda vilja, kan den även utkomma de följande tjugofem åren. Likadant är det med våra Trollsykienträffar. Förra året firade vi tjugofemårsjubileum på Östgötagården i Rimforsa. I år var den tjugoförsta träffen lokaliserad till Idaröd i Skåne. Nästa år är den tjugooandra träff-veckan förlagd till Rö i Angermanland. Då är det Sundsvallsdelen av Trollsykien som står för värdskapet. Man kan inte säga annat än att Trollsykierna rör på sig, eller hur? Till sist vill jag tillönska er alla en riktigt GOD JUL, och eftersom nästa år är 1990, ETT GOTT NYTT DECENNIUM.

Eric Lennartsson
Eric Lennartsson
Chefredaktör

Ch.red vill härmed tacka
AMU-Nyköping för hjälp
med dataredigeringen..

TROLLENS NYHETER
GRUNDAD JULEN 1965

-Chefredaktör och ansv. utgivare Eric Lennartsson
Redaktion: Hans Gunnarsson (illustrationer)
Korsordsredaktör och reporter Bernie Olovsson
TN:s adress: Esplanaden 10 B, 613 00 Oxelösund

Hven, Nordens S:t Helena

Av Bernie Olovsson
(Utrikeskorrespondent)

Eftersom jag sen närmar tillbaka är bosatt i Skåne, tänkte jag försöka berätta för er "norringar" om någon pittoresk och trevlig skånsk företeelse.

Mitt val visade sig inte bli så svårt, då jag ända sedan mitt första besök på ön Hven fascinerats av den trolleska stämning som råder där. Hven är alltså en liten ö, som tillhör Landskrona kommun, och ligger i Öresund. Mellan Sverige och Danmark. Ön är väl enbart känd av flertalet genom att Tycho Brahe, stjärnskådaren, bebodde ön under slutet av 1500-talet. Jag skall återkomma till honom längre fram.

Tiden gick och havet steg. Men dock ej så mycket att det mäktade stiga över Hvens stupande backafall. I dessa gräsbeväxta backar har Hvenbönderna sedan urminnes tider låtit kreaturen beta. Det ser ganska våghalsigt ut, kan jag berätta, när man ser fårskokken komma nertumlande från de branta slänterna för att komma strandvandrarerna till mötes. Dessa backafall har Ludvig Jönsson diktat en hel del om bl. a. "Flicka från Backafall" och strofen "Soligt stup i sundets famn vänder ön mot världen". Folkfantasin har en egen teori om öns tillblivelse. Nämligen den

hem detta för att försköna den skånska slätten med. Under en sådan

Öns stupande backafall

resa gick det så illa att förklädsbandet brast och all jord plumsade ner i sundet, och blev Hven. Jag lutar åt att tro på denna teori. Hven har gått igenom historien utan att utmärka sig speciellt mycket. Ön har legat där skyddad. Trots att det pågått mycket elände i dess närhet, har den bara en gång blivit direkt drabbad av krig. Det var på 1300-talet när den svenske kungen Albrecht av Mecklenburg besatte ön. Det har efter det förekommit inte mindre än 12 stora dansk-svenska sjöslag i vattnen kring Hven. En anledning till att man inte använt ön till krigsskådeplats är att det saknas ordentliga hamnar, och att grunden är många och svårforcerade. Hven hade en storhetstid på 1100-talet då sillen gick till i Öresund i sådana mängder att den kunde plockas

forts. nästa sida

Hven, denna Nordens S:t Helena, har inte alltid varit en ö, utan ingick i den fasta förbindelse som sammanband Sverige och Danmark för en sisådär 7000 år sedan.

att en skånsk jättekvinna vid namn Hvenhild som då och då vadade över till Själland för att stjäla några nävar jord att lägga i sitt förkläde och sedan bära

forts. från föreg. sida

med händerna. Det gav inkomster och välstånd till ön.

TYCHO BRAHE KOMMER

En annan sådan storhettstid började när Tycho Brahe kom till ön. Tycho var dansk, men föddes i Skåne där han vistades hos sin farbror Jörgen Brahe. Farbrodern upptäckte tidigt att Tycho var en begåvning och beslöt därför att gossen skulle kostas på.

Tycho Brahe

Rätt lik Ch. red, eller?

13-åriga Tycho skrevs in vid Köpenhamns universitet för att läsa statskunskap. Tycho själv var mer intresserad av astronomi. Men det passade sig inte för en ädling, enligt farbrodern, så statskunskap fick det bli. Efter några år i Köpenhamn gjorde dock Tycho uppror mot sin farbror, och övergav studierna för att helt syssla med astronomi. Tycho tyckte Danmark blev för trångt för honom, och närde därför planer på att ge sig iväg till Basel i Schweiz, där det fanns större möjligheter för honom att titta på stjärnorna.

HISTORIEN OM HVEN I ÖRESUND

När den danske kungen Fredrik II fick höra talas om Brahes planer såg han till att den unge adelsmannen fick stanna i Danmark. Det gjorde han genom att ge Tycho Brahe Hven i förläning plus ett väl tilltaget underhåll att användas till fortsatta astronomi-studier. Kung Fredrik insåg att Danmark inte hade råd att släppa en sådan begåvning. Fredrik var förresten brorsonson till den mer berömda danske kungen Kristian II, som det fanns delade meningar om. I Sverige betraktades han som någon sorts "värsting" som åkte till Stockholm och utövade s.k. oprovocerat våld runt 1520 (Stockholms blodbad). Han fick därför i Sverige tillnamnet Tyrann. I Danmark däremot kallades han för Kristian den gode, tack vare sin stora bildning och därför att han ivrigt försvarade småfolket gentemot adeln.

Kristian II

1500-tals-"värsting"!?

Tycho Brahe kom till ön 1567 och började direkt bygga sitt slott, Uranienborg. Han valde att förlägga slottet vid

öns högsta punkt, på den svindlande höjden av 43 meter ö.h. Slottet hade på gavlarna två stycken topphus på pålar, med vrid- och avtagbart tak för att användas vid de astronomiska studierna. Tycho byggde också på en annan plats Stjärneborg, som var delvis underjordisk med kupolliknande tak nästan i markhöjd.

Denna byggnad har i modern tid återuppförts och finns till beskådande på ön. Det finns däremot ingenting kvar av Uranienborg, som förföll snabbt efter det att Tycho lämnat ön. Inom tio år fanns det knappast ett spår kvar av det ståtliga slottet. Teglet hade använts till annan byggnation på ön.

Det underjordiska Stjärneborg användes enbart till astronomiska studier, och var en besvärlig och kall arbetsplats för de assistenter som arbetade för Brahe. Han var överhuvudtaget en man som höll sitt folk i herrans tukt och förmaning. Det finns bl.a. en assistentanteckning bevarad där det står att inga observationer gjorts under natten p.g.a. moln. Med sin egen handstil har Tycho Brahe gjort tillägget, "och av lättja". Trots detta måste man erkänna att Tycho Brahe genom sina studier lade grunden till den moderna astronomin. Man får också beakta att Tycho Brahes alla observationer gjordes med det mänskliga ögat, då kikaren ännu ej var upfunnen.

forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

Det finns en allmän uppfattning att Tycho Brahe skulle varit skrockfull och trott att var tionde dag var en otursdag (Tycho Brahedag). Detta var troligen inte sant då Tycho var känd som en man med utpräglat verklighets-sinne och stor intelligens. Sant är dock att Tycho var mycket intresserad av astrologi, och utfärdade horoskop till många kungligheter.

HISTORIEN OM HVEN I ÖRESUND

Han blev sittande för länge och fick någon sorts bakvänd förstoppning. Dödsorsaken fastställdes enligt den teorin till urinförgiftning.

NÄSLÖS I SLAGSMÅL !

En annan liten detalj när det gäller Tycho Brahe var att han saknade näsa. Han hade fått den avhuggen vid ett bråk under sin studie-

några mindre plastindustrier, men de flesta öborna får nog sin näring via Landskrona. En annan viktig inkomstkälla är naturligtvis den stora turismen sommartid. Faran med turismen är att mycket av den sago-stämning som råder på ön går förlorad när GB-glassflaggorna börjar vaja för tätt.

SE HVEN VID LÅGSÅSONG

Trots det vill jag råda er att besöka Hven, lämpligast på vårkanten eller hösten när turistströmmen mattats. För tjusigt är det att vandra runt ön på den lumiga strandpromenaden, det kan jag intyga.

URANIENSBORG, med pålhusen i vardera hörnet.

När Fredrik II dog dröjde det inte länge innan den rättframme och orädda Tycho hamnade i onåd hos den nye kungen Kristian IV, som var lite känsligare för uppriktighet än sin fader. Tycho Brahe lämnade därför Hven för att bosätta sig och forska i Prag under Kejsar Rudolfs beskydd. Det blev inte så många år i Prag innan han dog vid 55 års ålder 1601. Dödsorsaken är inte helt fastställd. Men en teori säger att vid en fest på slottet där de åt och drack i mängder, ville inte den "glöggfryntrade Tycho" lämna fest-bordet för att lätta på trycket.

tid. Han lät därför tillverka en lösnäsa av silver, vilket kanske var emot hans principer då han likt Wallenberg hade valspråket "icke synas men vara". Som en hyllning till Tycho har i modern tid rests en jättelik staty av stjärnskådaren på ön. Efter att Tycho Brahe lämnat ön sjönk den tillbaks i glömska. Den är numera i svensk ägo efter att ha bollats mellan Sverige och Danmark under några århundraden.

Hven blev efter en folkomröstning självständig 1949, men inlemmades i Landskrona kommun 1959. Idag finns det på ön

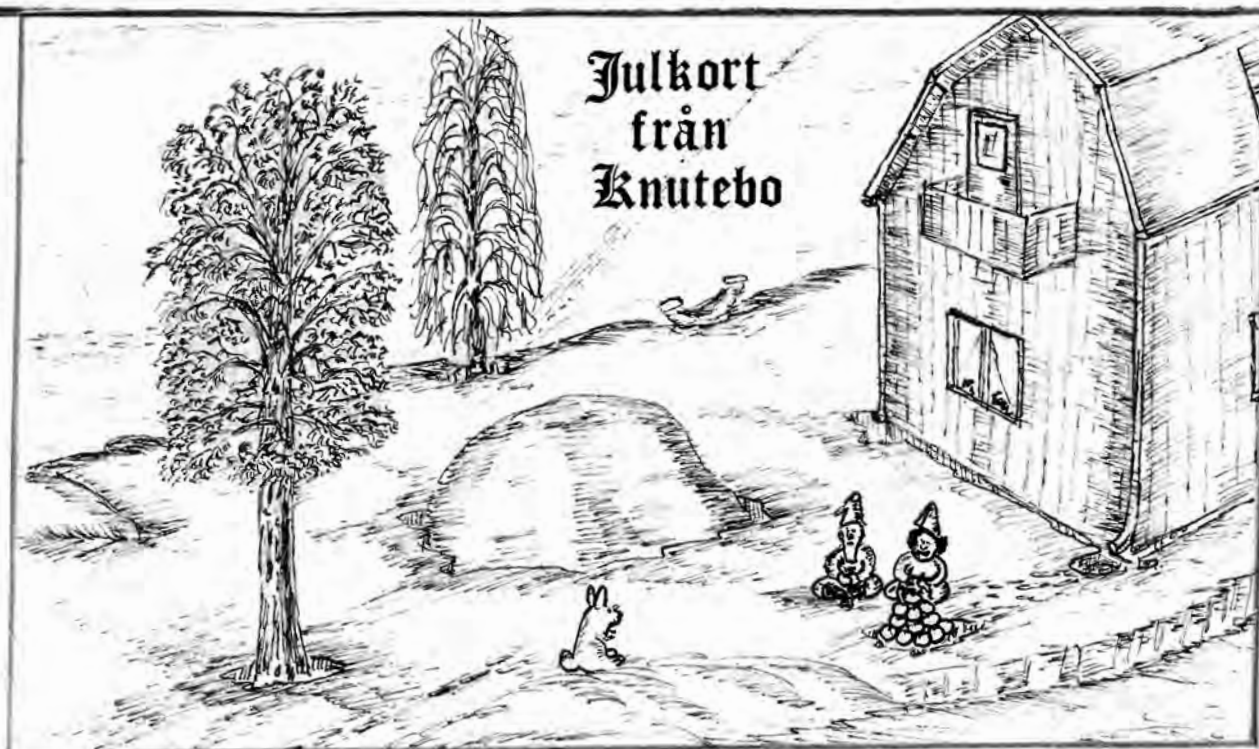

JÄTTESTATYN av Brahe

Det finns naturligtvis mycket mer att berätta om den här ön i Öresund, men det får bli en annan gång. GOD JUL!

Julkort från Knutebo

Så där ja, nu sitter jag här igen med papper och penna. Jul-brev skall det bli, men ute är det sommar, sol och ljumma vindar. En skön dag då man helst ville sitta och titta ut på sjön, sommarblå och krusad av en svag västanvind. Svårt att tänka jultankar, men det är på tiden nu om det skall bli en TN i år. Det är svårt att få till något i år. Allting är upp och ner här, ingenting är som förr.

Jo, Murklan har vi koll på nu. Hon sitter på Hällgården och sticker vantar. Jag tycker vi kunde flytta dit, men att tala med Trilla om det, går inte. "Aldrig jag flyttar ur stugan", har blivit hennes valspråk, så det så. Fabian sork stack iväg redan förra hösten, karbiden var slut!!

Det sägs att Kanadagässen fraktade hela sork-högen över sjön till Borlänge. Där finns

det väl ingen karbid, men han kan ju ha något fiffel med "Pappersfall-et". Fabian är en listig räv, må du tro.

Sorktransportören AB

Vi hade en så kallad skabbräv här i sommar, som gick och strök kring knutarna. Jösse hare blev livrädd, tog Jossa och alla jössarna med sig och flydde söderut. De kom till en liten tjärn i skogen, en riktig sagoskog med många "gömmor", så nu kan de vara säkra. Sen har vi fått veta att helt nära den skogen bor Murklan. Hon är där ofta,

och hämtar frisk luft. Eller är det kanske så att hon är på rymmen. En nyhet på Stranna i somras var ett svalbo på östra gaveln. Något sådant har aldrig funnits här. Den rare Hache Hackspett var här i vinternas och byggde åt dem. Det var så rart, tyckte vi. Men så kom det två gubbar från "Filips och Sverkers bygg" och började riva och leva om i alla väggar. Då blev det kris. Hur skulle det gå med ungarna? Men det var som ett under.

Bäst att sticka i tid

En tidig morgon var alla ute, flög omkring nä-

forts. nästa sid

forts. från föreg. sida

gra rundor, kvittrade glatt farväl och var borta. Samma dag kom gubbarna tillbaka och lade på sista brädan

JULKORT

kte pannkakor, å då varst döm så allehop. Nej, nu kom jag alldeles bort - förlät. Bäst att sluta..

Är hon på rymmen, eller vill hon bara få frisk luft

precis över svalboet.
Hur det blir nästa år får vi se då.
- Då blir föll nära rå, sa Lindblom då han ste-

GOD JUL önskas alla Trollsykier från oss i Knutebo

Jakob

Det var en gång.....
Så börjar alla vackra sagor.
Det var en gång ett land som både fanns och inte fanns och som låg överallt och ingenstans.
Det landet inga gränser tycktes ha och pass och visa ingen behövde ha.
Den enda lag som innevånarna behövde lyda var hänsyn, glädje och gemenskap.
Att alla hade samma värde det visste alla utan att det sas.
En bit av detta land Du bär inom dig
Var rädd om den biten så är jag rädd om min.
Då kan vi nästa år igen få träffas i det land som blivit vårt....
Vårt älskade Trollsykien.

Sven Ivarsson

VAD HÄNDER?

* Hur är det egentligen med vår republiks president? Han har inte visat sig i officiella sammanhang sedan mitten av 70-talet, så vitt jag har sett. Tyder detta på försämrad hälsa eller försvagad maktställning? Det är väl dags att han träder fram igen och tar död på de envisa rykten som uppstått, eller hur?

* I det tidiga 70-talet hade vi passkontroll för att komma in i republiken. I dagens samhälle med ökad dokumentlöshet, ökat antal asylsökande och rubbningar i stormaktsbalansen kanske det än en gång är nödvändigt med återupptagandet av denna tradition.

* När är det dags för "de äldste" att träffas igen och tillverka en inspelning för de yngstes underhållning? Det måste finnas mängder med material till manusförslag. Eller kanske är det barnbarnens tur?
* Blir det någon revy av de fem systrarna nästa år eller blir det en video av de tre bröderna? Eller blir det någonting annat som ger den där extra kryddan till nästa års träff.

Ulf Henriksson

Vigda

Eric och Fanny
Torshälla rådhus
20 december 1989

Trollsykienträffen år 1990

Här blir
det!

Under vecka 28, 9 – 14 Juli
träffas vi på Solebo, Ro i det vackra

Ådalen

*Mer information senare
Välkommen Iven och Kerstin*

Sanningen om ubåtarna

Av Nils Holgersson
Under-water-reporter

SOM FÖRSTA TIDNING KAN TROLLENS, NYHETER AVSLÖJA DEN "MISSTÄNKTA UBÅTEN VID IGGESUND". DET ÄR TN:S: "UNDER-WATER"-REPORTER SOM KOMMER MED AVSLÖJANDET. "UNDER-WA-

TER"-REPORTER ÄR EN REPORTER SOM FÖR DET MESTA GÅR PÅ DJUPET OCH OFTAST "TAR SIG VATTEN ÖVER HUVUDET". DETTA SKRIVET SÅ ATT INTE LÄSAREN SKALL FÖRVÄXLA

HONOM MED EN "UNDER-GRÖUND-REPORTER SOM MEST SYSSLAR MED TUNNELBANE-BYGGEN, VA-TAXOR OCH LIKNANDE. NÅVÄL, HÄR KOMMER AVSLÖJANDET OM DEN MISS-TÄNKTA UBÅTEN.

Det hela började hur underligt det än låter, på torra land. Närmare bestämt på "Stranna" i Långviken lördagen den 18 november. Sverker från Linköping var hemma och satt och tittade på några gamla orienteringskartor han hittat.

En av kartorna var över kustområdet mellan Iggesund och Enånger. Nu ska ingen tro att han blivit orienterings-biten. Nej, det var som vanligt lingon han letade. Det gällde att förbereda kommande års cesiumskörd, och han ägnade sig nu åt att leta upp nya lingonhuxter, de gamla började ta slut. Det var ju inte bara lingonen som följde med i hinken när Sverker och bror hans gick över huxtren med sina nya motoriserade plockare. De hade nämligen skaffat sig var sin torvupptagare

Ubåt vid Iggesund

HUDIKSVALL (TT) Militären fortsatte spaningarna efter en eventuell ubåt utanför Iggesund i Hälsingland under hela onsdagen.

Flera militära fartyg och ett stort antal soldater på land i närheten av observationsplatsen deltar i sökandet.

På försvarsstaben är man mycket förtegen om spaningarna.

— Jag kan bara bekräfta att kontroll pågår i området. Några vapeninsatser har inte gjorts, säger Kari Hansson på försvarsstaben till TT.

Lokalbefolkningen i det aktuella området kunde dock konstatera att den militära aktiviteten var påtaglig under onsdagen. På halvön Mössön utanför Iggesund grupperade sig ett stort antal soldater och i farvattnen utanför patrullerade ett antal bevakningsbåtar från kustartilleriet.

Under natten mellan lördagen och söndagen observerade en privatperson något som han misstänkte vara två främmande ubåtar, en miniubåt och en stor, i närheten av Bondgrundet i inloppet till Iggesund.

Mannen var ute i sin båt i mänskenet för att spana efter säl. Plötsligt såg han ett tre meter högt torn med mast som åkte över vattnet.

Båten gick sedan igenom svallvågor i det stilla vattnet. Senare observerade han dessutom en mindre mast och hörde dessutom motorljud.

Området utanför Iggesund betecknas som känsligt. Dels är Iggesunds hamn en av de viktigaste i Norrland och dels har militären en del anläggningar i närheten.

Faksimil ur en troligen västgötsk dagstidning -89

och det gjorde att de tog med sig plantor och allt hem. Sedan satt de under mörka vinterkvällar och plockade rent plantorna. Därför måste de hitta nya områden varje år. Sverker studerade kartan noggrant. Varje liten ö och holme granskades. Plötsligt fick han en underligt lingonröd blick. Han hade funnit sitt nya "smultronställe". Agön var det. Nu

kom han ihåg att Kalle hade sagt att ön de hamnat på hette Agön. Kalle hette Karl Frisk, och tillsammans med honom hade Sverker, som på den tiden hette Stig, gjort många irrfärder. Sanningen kom inte alltid fram var de hade varit. För det mesta hette det att de gått en sväng till Njutånger eller Iggesund. Oftast var utfärderna betydligt längre. Oftast var
forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

de också mera farofyll-
da än vad Kalle brukade
berätta, när de efter
lyckligt avslutade str-
apatser, satt hemma hos
Agda i köksvärmen.

Den gången de hamnat på
Agön skulle de "bara
meta lite i Täljeviken",
som det hette. Så fort
de kommit i båten sa
Kalle att de skulle ro
till Olön, för där var
det mycket större abb-
orre. För den som inte
vet det ska jag kanske
också berätta att Kalle
var blind och Stig var
hans "ledsyn". Stig var
omkring 6 år.

UR KURS!

När de fiskat färdigt
vid Olön och skulle hem-
åt hade vinden vänt och
Kalle som alltid höll
reda på väderstrecken
med hjälp av vinden sty-
rde kosan österut. St-
ig såg säkert att de
rodde åt fel håll, men
han gillade äventyr re-
dan som liten, så han sa
inget. När Kalle frågade
om han såg land, så svar-
ade han jakande. Fast
det var ju på långt
håll förstås, men det sa
han inte,

JERKER OCH SWERKER med torvupptagare i Lingonskogen

När de rott länge och
väl, tyckte Kalle att de
borde vara framme, så

SÄNNINGEN OM UBATARNA

han frågade om inte St-
ig såg Tälje. Men Stig
såg inte Tälje. Han be-
rättade att han såg ett
stort rött blinkande
lingon på en ö en bit
ifrån dem. Kalle för-
stod att dom rott åt
fel håll. Han sa att
det var Agön som Stig
såg. Dom vände och var
inte hemma förrän sena
kvällen. Agda undrade
nervöst var de varit så
länge.

*- Vi har varit i Tälje
och fiskat en hink stor-
abborre, och sen var
vi en liten sväng i
lingonskogen, sa Kalle
och skrattade.*

Det var detta som Stig,
som nu hette Sverker,
kom ihåg när han såg Ag-
ön på kartan. Han tänkte
på det där jättelin-
gonet han sett blinka
så vackert därute. Det
riktigt vattnades i mun-
nen på honom. Jag måste
dit ut och titta om det
finns kvar, tänkte han.
Kanske det finns massor
av jättelingon på ön.
Nu var bara den stora
frågan hur han skulle
ta sig dit. Någon båt
hade han inte, och båten
där hemma skulle bli
alltför besvärlig att

atade i telefon med
Nils i Trollhättan på
efter-middagen att de
talade om tvättgrytan i
tvätt-stugan. Hon hade
sagt att det inte var
någon som använde den
nu för tiden.

*-Tvättgrytan, tänkte han
högt för sig själv...*

Den måste det gå att an-
vända. Den var också
lite lättare att ta med
sig. Den kunde han säk-
ert stuva in i Backs
gamla SAAB, som han köpt.
Nu gällde det bara att
ta sig iväg utan att
Eric märkte det. Eric
från Eskilstuna var ock-
så hemma, och han var
minst lika intresserad
av nya lingonställen.

SVERKER FULLASTAD..

Eric var inte så lätt-
lurad. Han såg på långt
håll vad som var i gör-
ningen. Den där lingon-
röda blicken som Sverker
visade upp när han
sa att han skulle till
"bruket" och köpa tid-
ningar, gick inte att ta
miste på.

När Sverker gick ut, så
smög Eric efter. Han
blev lite förvånad när
han såg Sverker för-
svinna in i tvättstugan
och sedan komma utkänk-
andes med tvättgrytan,
med rör och allt. Viss-
forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

erligen hade han slutat att förundras över Sverkers påhitt, men detta verkade minst sagt miss-tänksamt. Detta måste han kolla upp. Sverker lyckades få in grytan i SAAB-96:ans bagage, sedan försvann han in i huset. Under tiden passerade Eric på att smyga in i bagaget och dra en gammal "Folket" som låg och skräpade i fickan över sig. Sverker kom ut och hivade in några plasthinkar och en torvupptagare.

- Just vad jag trodde, tänkte Eric. Det är lingen han är ute efter.

JERKER smög in i SAAB:en och gömde sig..

Färden gick mot Iggesund och där svängde Sverker av ut mot Skärnäs. När de kom till Skärnäs stannade han, och började lasta ur. Tvättgrytan åkte i sjön, hinkarna kastades i, sedan hoppade han i grytan själv med torvupptagaren. Han startade torvupptagaren och satte den som motor efter tvättgrytan. Sedan bar det iväg över vattnet. Eric såg hur tvättgrytan försvann ut mot Dykarsundet i skymningen. Nu måste han hitta på något. Han hittade en plasthink som Sverker

SANNINGEN OM UBATARNA

tappat. Detta är min räddning, tänkte han. Han sprang runt och letade och det dröjde inte länge förrän han funnit vad han sökte. Han bröt loss avgasröret på bilen och tog dessutom loss backspeglarna på bilen. Eller Östlunds-speglarna som han trodde att de hette nu när Sverker hade köpt bilen av Back. Det är inte så lätt att hålla reda på vad saker och ting heter på en bil, när man ingen har själv. Av detta gjorde den händige Eric ett litet periskop som han satte fast i

radion med någon. Han hade inte tid att fundera över det. Han hade fullt jobb att hänga efter Sverker.

Mannen i båten hade sett tvättgrytan komma farande över vattnet. Han anropade Härnösands radio över båtradion, och talade om vad han såg. Han blev direkt kopplad till ÖB (Överbefälhavaren).

ÖVERBEFÄLHAVAREN

-Tvättgryta, sa ÖB. Ubåt menar du väl?

- Nej, tvätt-gryta, sa mannen.

- Ubåt heter det, sa ÖB. Vänta en stund, jag ska ringa sten.

Sten, det var Sten Andersson, utrikesministern. Efter en stund kom ÖB tillbaka.

- Sten säger att vi ska lägga locket på. Han vill inte tvätta någon mer byk, efter Boforsbyken och all annan byk.

- Jaha, sa mannen i båten. Lägga locket på var det ja.

Och så lade han på ett lock på tvättgrytan som just passerade. Tur var nog det för nu började vågorna slå över grytan så ett lock passade perfekt.

-Nu kommer det en plasthink med ett avgasrör och passerar mig, sa mannen i båten till ÖB.

- Miniubåt, heter det, ropade ÖB. Inte plast-

forts. nästa sida

KONFUNDERAT VITTNE

Färden gick ut genom Dykarsundet och Eric började närma sig Sverker, han var en god simmare. En bit utanför Dykarsundet passerade han en liten motorbåt. Han såg att båtföraren satt och talade i båt-

forts. från föreg. sida

hink utan miniubåt.

- Men, det är en plasthink, försökte mannen igen.

Men ÖB hade redan lagt på luren.

ÖB hade fått full pott, tyckte han. Först en ubåt, sedan en miniubåt.

Ökande försvarsanslag för hela 90-talet var räddade. Kanske kunde det också bli lite påfyllning på mutkon... nummerkontot i Lichtenstein.

Han var tvungen att kontakta Bofors i morgon, men nu gällde det att först sätta in en massiv militär spaningsstyrka. Sjunkbomber i massor. Tvättgryta och plasthink. Det måste vara bättre än kylskåpet i Hårsfjärden, tänkte han. ÖB drömde vidare

SANNINGEN OM UBÅTARNA SLUTET...

en stund innan han satte sig och skrev ett meddelande på sin fax till TT:

"Ubåt och miniubåt synliga i Iggesundsfjärden. Stor vapeninsats är att vänta från det svenska försvaret.....".

Under tiden hade Sverker lyckats ta sig fram till Agön. Han hade släpat upp tvättgrytan på land, och satt sig ner för att pusta ut.

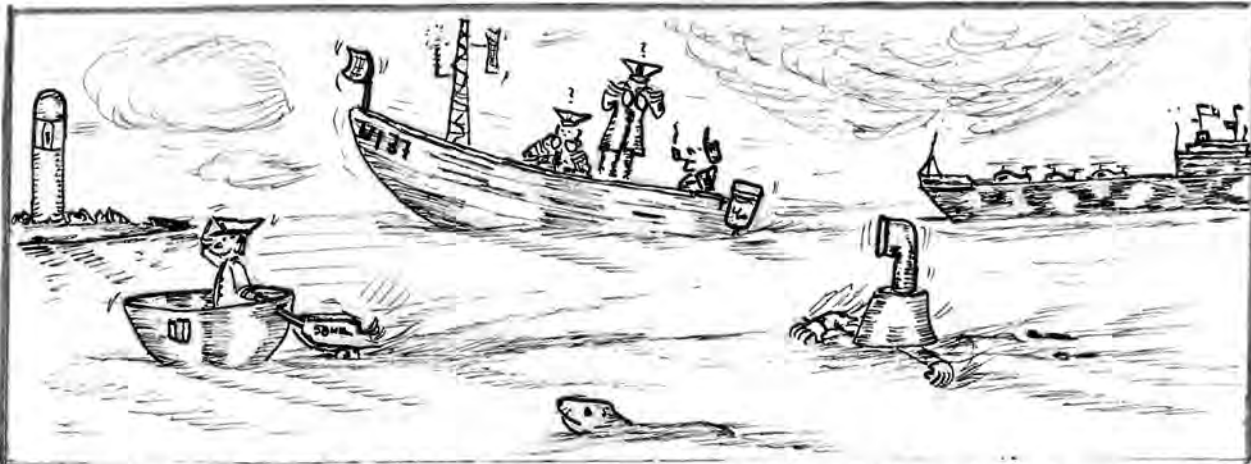
Ja, han satt inte bara och pustade ut, han satt och väntade på att lingonet skulle mogna också. Det hade blinkat grönt som en kart när han hade sett det utifrån fjärden, men när han kommit närmare hade det börjat mogna, för då blinkade det gult. Det

gjorde det fortfarande. Men snart, snart skulle det blinka så där härligt rött. Då skulle han plocka det.

Eric han låg och tryckte nere vid strandkanten. Han väntade på att Sverker skulle visa honom sitt nyfunna lingonhuxter.

OCH HAR INTE SVERKER GETT UPP, SÅ SITTE HAN DÄR ÄNNU OCH VÄNTAR PÅ ATT LINGONET SKA MOGNA. OCH ERIC LIGGER OCH TRYCKER NERE VID STRANDKANTEN. ALLT DETTA MEDAN AGÖ-FYREN BLINKAR SITT GRÖNA, GULA OCH RÖDA LJUS TILL ALLA SJÖFARANDE.

(Parantesen ligger utanför storyn, ch. red räknade fel på 4 rader som måste fyllas ut. TACK!!)

DET STORA UBÅTSLARMET i Njutångersfjärden orskades av dessa kufiska individer

ROLIGA HISTORIER... KANSKE...

EN DEL MÄNNISKOR KOMMER I KYRKAN BARA TRE GÅNGER: NÄR DE DÖPS, NÄR DE GIFTER SIG OCH NÄR DE DÖR. MEN DET ÄR EGENTLIGEN INTE SÅ KONSTIGT NÄR MAN TÄNKER EFTER.

FÖR VARENDA GÅNG SÅ KASTAR MAN NÅGONTING PÅ DEM. FÖRST VATTEN, SEDAN RIS OCH TILL SLUT JORD...

- VAD LEVER DU EGENTLIGEN AV?
- JAG SKRIVER.
- VAD SKRIVER DU DÅ?
- TILL MINA FÖRÄLDRAR EFTER MERA PENGAR !!

.....FUNDERINGAR.....

Klockan är just nu fem på morgonen fredagen 15 december 1989. Jag sitter och funderar på hur jag skall få denna sida färdig innan jag lägger mig på rygg för att ta en kort tupplur. Jag funderade ett tag på att knäppa på TV:n för att titta på James Bond-filmen som börjar nu. Det gjorde jag inte men sidan blev just färdig.

Skattereform i Sorkbyn

Av Jerker Algotsson

- Nu ska vi inte vara ogina utan försöka jämka ihop det hela så gott det går. Vi ska nog lyckas om vi är lite smarta.

Det var Fabian Sork, fortfarande ålder-man bland Strannasorkarna, som förde talan vid ett av de många stormöten man haft på sistone. Nu gällde det ekonomiska frågor och framför allt frågan hur man skulle få en rättvis fördelning av skatterna så att alla samhällsmedlemmar betalade efter sin förmåga.

flera år har vi ju varit utan både kålrötter och morötter. Nej, låt dom där storsorkarna på Brunnsnäs-udden göra rätt för sig ordentligt istället så ska ni se att vi får det bra.

Nu visste Fabian Sork mycket väl att han, tillsammans med samhällets finanssork, Kjolov, inte kunde få igenom något annat system för "utskylderna" på egen hand. Man måste få hjälp från något eller några av de många sork-samhällena runt Viksjön.

- Dom där storsorkarna

klara samhällsbygget. Fabian Sork nickade och höll med. Det var ingen nyhet för honom att storsorkarna på Brunnsnäsudden och en del invånare i dom andra samhällena också förresten försökte undanhålla så mycket som möjligt av sina tillgångar.

- Jag har talat flera gånger med storsorken Carl-Billy på andra sidan, påpekade Fabian. Men det är som att tala med en vägg. Han bara hopp- ar och skriker. Det vi har det är vårt, säger han bara.

DET KUNDE GÅ rejält hett till när Strannasorkarna kallades till stormöten

- Vi skulle egentligen inte ha någon skatt, tyckte lille Alf, som förresten inte var så liten längre och hade vissa planer på att en dag få efterträda Fabian som ålderman.

- Vi är ju fattiga här på Stranna, fortsatte han. Och ännu fattigare har vi blivit sedan Murklan flyttat ifrån huset. Nu finns inte ens en potatis att få här på området, och under

på andra sidan har ju hur mycket som helst att ta av, framhöll Alf med skärpa. Det är bara det att dom är så fulla i sjutton att dom flyttar över sina tillgångar utombys, ända till Enång- er och Forsa där dom nästan inte behöver be- tala någon skatt alls. Där har dom ju så myck- et åkermark och grön- saksland att dom inte behöver ta ut några sär- skilda skatter för att

Däremot hade han lagt ut sina trevare till ett par andra samhällen och där såg det ut som om han skulle lyckas. Ja, inte sorkarna på vänstersidan av Viksjön förstås. Dom var nästan lika omöjliga som Carl-Billy. Varför dom sa nej till samarbete förstod inte Fabian riktigt. Dom var ju minst lika fattiga och lika hårt drabbade av höga skatter som Stranna-
forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

sorkarna. Men storsorken Larve ville gå mycket längre än Fabian. Han ville helt enkelt att all skatt skulle tas av storsorkarna och att deras förråd i Forsa och Enånger skulle konfiskeras. Dom har råd att betala och då ska dom också göra det, sa han.

MJUKARE SORKAR

Nu stod Fabians förhoppningar till ett par andra sorksamhällen där man hade lite "mjukare" sorkar i ledningen. Det var dels Viks-sorkarna, vars ålderman var den från den stora landsbygden i Forsa inflyttade Johan Sork. Visst var han lite motsträvig trots sin mjukhet, men det verkade ändå som om det skulle gå att övertala honom.

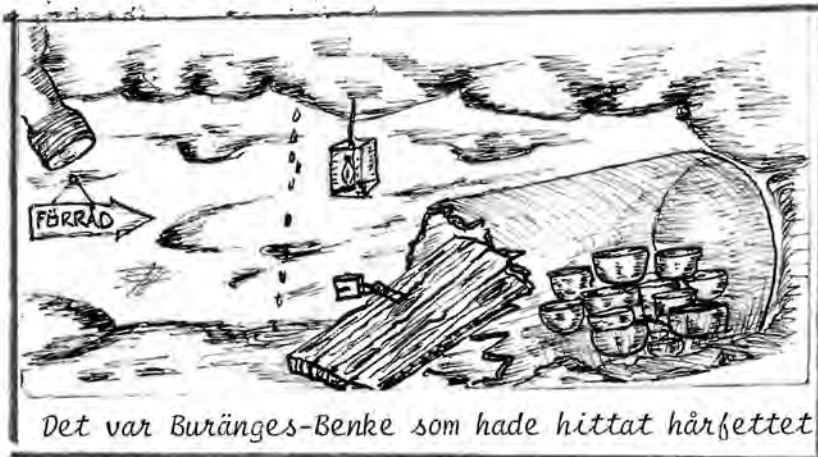
"MJUKISEN" JOHAN SORK

Åldermannen Benke som styrde och ställde bland Buränges-sorkarna var inte heller så lätt att tas med. Han ville gärna att hans ideer, som egentligen var precis densamma som Fabians och Kjolovs, skulle föras fram till allmänheten. Varför han inte bara kunde säga ja var

SKATTEREFORM I SORKBYN

helt enkelt därför att han själv ville lysa utåt. Han var en riktig snobb den där Benke. Alltid välkammade mustascher och fett i håret.

att gå fram till stormötet och allt skulle ordna sig precis som Fabian Sork och hans finansman Kjolov hade räknat ut det.

Det var Buränges-Benke som hade hittat hårfettet

Det var förresten bara Buränges-sorkarna som hade tillgång till hårfeet. I en gammal bod däruppe hade dom hittat flera stora burkar konsistensfett som en gång för länge sedan hade använts för att hålla flottarbåten "Viksjön" i stånd. Det var Benke själv som gjorde fyndet och när han började använda fettet blev Buränges-sorkarna så imponerade att de genast valde honom till ålderman. En sådan stilig sork skulle säkert locka proselyter till deras samhälle, trodde de. Det blev många och långa diskussioner med Johan Sork och Benke från Buränge och Fabian lyckades faktiskt så småningom knyta ihop det hela. Han gick med på att framföra en del av förslagen som att de skulle komma från Benke och till och med Johan Sork blev nämnd vid något tillfälle under presentationen av förslaget. Nu var det bara

Hur det sedan kommer att gå med dessa nya ideer kan ingen idag sja om. Nyordningen införs ju inte förrän 1990 och året därpå.

- TN:s läsare får vänta med mina kommentarer till nästa år, sade Fabian Sork när samhällsreportern träffade honom i november.

- Vi har fått som vi ville och då är ju allt bra, sade däremot Benke på Buränge och Johan Sork i Vik.

Larve på vänstersidan av Viksjön och Carl-Billy på Brunnsnäsudden hade däremot gått under jorden. Men på Brunnsnäs-udden både syntes och hördes det hur Carl-Billy for upp och ner, gormade och svor i sin lyxinredda lya. Förhoppningsvis hinner han, som nybliven far, kanske lugna ner sig innan vårsolen åter börjar värma.

VÅR KÄRE ÄLG *WALTHER*

HAR I ÅR LÄMNAT OSS P.G.A
ÄLGJAKT OCH INSPIRATIONSBRIST.
MEN EFTERSOM ÄLGAR TROR PÅ
ETT LIV EFTER DETTA, DYKER
HAN VÄL UPP I NÅGON ANNAN
SKEPNAD, KANSKE SOM SKALBAGGE.

I STÄLLET FÖR BLOMMOR, SÄTT IN EN
SLANT PÅ POSTGIRO 2790905091-115
OCH STÖD AKTIONSGRUPPEN MOT ÄLGJAKT.

Trollens Nyheter

Julalfabete

Av Bernie Olovsson

Anders var en mörker häst
som på frågesport var bäst

Bidragen var få i år
nu vi tvångslagstifta får

Conny låg rätt illa till
när Lasse inte höra vill

Disken blev så ren och fin
för vi hade diskmaskin

Erik Rasmus minst i klanen
kommer nog att välta granen

Fiske upp på torra land
gav en fångst som smaka sand

Grisen "inne" är till jul
tycker inte han är kul

Hans med ungar och sin Lena
kom till Träffen lite sena

Idaröd var tjuisigt värre
trots att de som kom var färre

Jerker kan nog många länder
men har svårt att räkna tänder

Kirurgi på hög nivå
knep en bit av Jerkers tå

Lodjuret med svansig rand
landskapsdjur uti Hälsingland

Murklan i en stickad basker
still going, pigg och rasker

Nattsudd är vår egen gren
uti månens bleka sken

Ont i tåa hade farzan
linka runt som gamle Tarzan

Pensionat nu Stranna är
för vi alla trivas där

Rullebör på knixig plätt
var väl inte alltför lätt

Sjöbo marknad vi besåg
där en hälsing kallas påg

Trollens tidning blir tjuufem
om den ej får hälsa hem

Utsikt över åsens rygg
bjöds vi på, och inga mygg

Varje dag till "käken" for
Hans och Lennarts lillebror

Vingsta tösen i vårt gäng
är en liten glad tjoftläng

Älagille blev det ej
inte ens en djupfryst sej

Ända in i Angermanland
nästa år vi knyta band

Öster, söder, norr och väster
riktning är för syskonfester

DE SISTA TORPÄRNA

Av Sven Ivarsson
Nästa års Trollsytienvärd

Govädersmolnen är på väg att krypa ner bakom de avlägsna blåtonade åsarna. Svalorna singlar omkring i sin jakt efter föda högt över hus-taken och avlägset hörs socken-kyrkans klockor ringa till helgmål. Kvällsolen slår gnistrande reflexer i fönster-glasen och över den stilla nejden hör man en göks lockande ko-ko.

Den lilla torparestugan lyser äktsvenskt faluröd med markerade vita knutar och fönsterfoder. Vårdträdet, en stor gammal björk, lyser ännu försommar-grön och i dess krona jagar flugsnappare, bofinkar och andra sommargäster omkring. Från ladugården kommer en gammal gumma sakta gående uppför backen. Hon stannar till och vilas vid grinden i staketet som omger boningshuset. Kvällsmjölknigen är klar och korna utsläppta igen. Hon kan höra skällkons klocka från ängen bortom ladugården.

Hon står en stund stilla och vilas händerna

mot grindstolpen och ser ut över de små åkerlappar som omger torpet. Sedan börjar hon sakta gå stigen som löper utmed åkrarna ner mot sjön, som låter ana sin blå spegel genom småskogen. Hon går samma väg som hon brukar gå när sommarkvällarna är ljusa och varma. Hon lägger händerna på ryggen och går sakta stigen fram medan hon låter tankarna löpa fritt.

odlingsbar jord har in-neburit hårt och slit-samt arbete men också glädje och tillfreds-ställelse. Hon vet där hon går att torpet som varit i hennes familjs ägo i många generationer kommer att upphöra med henne. Det finns ingen som kan ta över och föra vidare. Hon vet och nog har det känts både vemodigt och underligt att tänka på det ibland. Men någonstans

Den gamla gumman vandrar längs stigen utmed åkern

Där hon nu går har hon och hennes familj och släkten före dem lagt ner många svettiga timmar. Brutit sten och stubbar, dikat röjt och bränt. Varje handsbredd

inom sig har hon ändå accepterat det. Att liv-nära en familj på torpet är i dag omöjligt, och att ha det som någon sorts fritidssyssla jämsides med ett ordin-

forts. nästa sida

forts från föreg. sida

arie arbete finns det ingen som varken vill eller orkar.

Torpets framtid, eller rättare, avsaknad av framtid, är ändå inget som just nu tynger hennes tankar. Där hon går löper stigen genom en lövskogsdunge och luften brusar av fågelsång och blomdoften är nästan berusande. Hon gläds över för-sommarens skönhet och upplever hur de krämpor hon känt av under vinterns kallmörker försvinner, och hennes kropp åter känns ung och lätt.

Fågelsången, blomdoften och värmen gör hennes steg lätta, nästan dansande. Bilder från förr rullar som på en filmduk upp framför hennes ögon och hennes ansikte spricker upp i ett var-

DE SISTA TORPÄRNA

mt, lyckligt leende. Hon stannar till och lyssnar. Över skogen låter göken höra sitt lockrop ljuda, "Västergök är bästergök". Efter dikeskanten lyser styvmors-violen mot henne och hon böjer sig ner och plockar en bukett innan hon vänder hemåt. Väl inkommen sätter hon blommorna i vatten, värmer på kaffe pannan och sätter sig ner vid köksbordet. Katten som njuss var med i ladugården och fick en skvätt spenvarm mjölk, stryker sig kärvt mot hennes ben innan den hoppar upp på soffan, och njutningsfyllt lägger sig tillrätta medan den låter höra ett mjukt spinnande som fyller hela stugan.

När försommarskymningen

börjar växa upp ur stugans hörn sitter hon fortfarande kvar vid bordet. Medan trötta nariga arbetshänder ömt leker med den tomma kaffekoppen, följer hon med blicken de ännu jagande svalorna.

Torparkökets lugn o ro

EN ARBETSVECKA HAR GÅTT TILL ÄNDA OCH EN STILLA HELGFRID INFINNE SIG I TORPARSTUGAN.

Tottarpskurvan

Av Jerker Algotsson

Tiden går och alla blir vi äldre och äldre.

I somras, när vi hade vår träff i Skåne, påmindes jag åter om en händelse som inträffade för hela 42 år sedan. Jag har för all del aldrig glömt den, även om jag dessbättre inte har något minne av själva händelseögonblicket. Men minnet återvänder ofta till minuterna strax före och några dagar därefter.

När vi var ute på rundtur i Skåne under Träffveckan passerade vi nämligen också samhället Tottarp mellan Sjöbo

och Malmö. Det var där jag var nära att sluta mina dagar, 19 år och 11

månader gammal.

Det var alltså i maj 1947. Vi var en kvartett

Här var Jerker nära att sluta sina dagar 1947.

forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

som alla jobbade på Snogeholms slott. Gårdskarlen, köksmästaren, kocken och jag servitören, på väg i bil från Snogeholm via Sjöbo till Malmö för att hämta kläder till köksmästaren som då var nyanställd. I en S-kurva, den då beryktade Tottarpskurvan, gick bilen av vägen. Bilen gick rakt mot en pilstubbe, som spräcktes, snurrade därefter runt och slog emot en telefonstolpe som också splittrades. Bilen som var en gammal DKW, i huvudsak byggd i faner blev det inte värst mycket kvar av.

Den nyanställda köksmästaren, som satt bredvid chauffören i framsetet, slungades ur och omkom omedelbart. Självtatt jag i baksätet, bakom köksmästaren. Förmodligen flög jag av törnen upp och slog emot det trästativ som höll tak och väggar. Jag m-

TOTTARPSKURVAN....

inns inget av detta, men vet att jag forslades i ambulans till Malmös allmänna sjukhus. Där låg jag några dagar bortom verkligheten, men vaknade så småningom upp med en rejäl spricka i skallen. Jag blev kvar några veckor och fick sedan gå som konvalescent på Snogeholms slott under större delen av sommaren, samtidigt som jag gjorde täta besök på sjukhuset för "översyn". Läkarna sa faktiskt att inga skador på hjärnan kunde förmärkas. Detta är det andra som har märkt av desto mera senare... Det märkliga var att mina föräldrar inte hade en aning om vad som hänt förrän jag själv var så pass frisk att jag kunde ringa hem och berätta om händelsen. Det hade blivit något missförstånd mellan läkarna och krögaren på Snogeholm. Båda parter verk-

ade ha litat på att den andre skulle ringa.

Jerker i paket

Alltnog. Detta var en ruskig händelse som sedan dess suttit kvar i mitt minne. Därför är det inte så konstigt att jag har vissa svårigheter att vara passagerare i bilar. Jag kan ju också påpeka att köksmästaren och jag bytte plats just i Sjöbo och inte så långt där efter inträffade ju olyckan. Guds försyn?! Kanske det... Namnet Tottarp glömmar jag ändå aldrig.

Minnen från träff-89

Nedtecknat av förrådn

Det är allom bekant att en pensionär alltid är jäktad och har ont om tid. Det kanske stämmer till 90 %. Men i mitt fall då jag inte är heltidspensionär och även lite handikappad för närvarande tar jag tillfället i akt att tota ihop några rader med bidrag till TN. Det brukar ju vara trögt med bidrag ibland, jag talar då för mig själv. I år har vi ju gästade Skåneland och det var

en upplevelse. Det var inte så platt och flackt som många förest-

äller sig. Och många sensationer och överraskningar bjöds det på.

Nöden har ingen lag. Fisketävling på torra land..

forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

Den fina anläggningen vi vistades på var enormt vacker, och framför allt det billiga priset för vistelsen kom som en chock när vi skulle betala.

Andra sensationer var fisketävlingen med tre varianter. Det gäller att vara uppfinningsrik i nödens stund. Men det verkar inte vara svårt för "Algotssons pojkar".

Jerkers tå

Sedan hade vi Jerkers omtalade tå, det var också en sevärdhet. Dessutom Evas pojke sittandes ensam ute i träd-

gården vid middagen när alla var inne för att koka surströmmingen. Han valde att vara ute hela kvällen, för den lukten tolererade han inte.

Även femkampen varierade i år, och så hade vi skottkärrstävlingen som också var en ny grej. Det kliade i fingrarna på Lasse och Jerker, så de var också tvungna att pröva det.

Nu har jag i alla fall bidragit med något till tidningen. Jag får se om redaktörerna tar med det eller raderar ut. Enligt vad jag har hört skall 1990 års träff ske uppe i Ångermanland. Det skall bli mycket intressant eftersom vi just nu i pensionärerna läser en cirkel om just detta landskap.

(Träffplatsen bekräftas på annan plats i denna publikation. chreds anm) Jag får till slut önska alla en riktigt GOD JUL och ETT GOTT NYTT ÅR. Ha det så bra.

En sensation på Skäneträffen. Skottkärrstävling.

Några ordspråk i all välmening, komna från Hudik:

DET VIKTIGASTE EN FAR KAN GÖRA SINA BARN ÄR ATT ÄLSKA DERAS MOR

DET ÄR LÄTTARE ATT NÅ TOPPEN ÄN ATT HÅLLA SIG KVAR DÄR

Telefonbröllop

Det kom ett telefonsamtal....

- Hallå!

- Hej pappa och mamma. Det är Hasse. Jag skulle bara tala om att Lena och jag gift oss.

- Aha, när då då?

- Idag, på eftermiddagen. Ni är dom första som får veta nåt. Hittills är det bara vigselförvärdaren och vi som vet.

- Hmm...

- Men vi ska väl meddela övrig släkt också så småningom.

- Jaha. Och nu väntar ni på nån bröllopsgåva förstås.

- Åhum....

- Kanske vi kan ta det gemensamt med julklapparna?

- Jovisst, det går väl bra.

- Det var bra det. Vi har ju bestämt att inte ge varann några julklappar i år.

- Hej då, vi hörs....

- Hej då....

ETT SAMTAL KAN BETYDA MYCKET!!
TELEVERKET

SNABBTELEFON..

MEDEL-MASTERSKAPET

Årets medelmästerskap i Trollsykien avgjordes i år på Skåneslottet Idaröd. Vann gjorde Trollhättebon Anders efter en ibland hård kamp med sluggern Lennartsson...

Trollens Rpheter

Konstruktör av detta korsord är Bernie Olovsson
I dom streckade rutorna kommer, om ni lös kors-
ordet rätt, att utpdagas vad som hände 20/12-57.

1957
20
DEC

VAD HÄNDE

BOR PÅ ÖN	HÖRSELTRAITAR	FISK	VAR SLÄTTERN FÖRRE EN RIKTIG..	FINT PÅ NORSK	TAL TAL
LUTHERS 95.					
			KÄRNLÄGE		
		VIMSIG	PÅ UNGERSK BIL		
	ENGELSK SORGENHET		KAN VA RÖD FÄGEL .el. REDSKAP	KAN SÄTTAS I JORDEN	RÖRMOKARNES IHÄLIGA REKVISITA
		UNDERRÄTTELSE TJÄNST			
LATIN FÖR GUDEN AJAX					
BÖRSAFFÄR					
		ADELGAS I SKYLTEN	ÖSTERGÖTLAND X 2		
			TRE LIKA GOSSE		
		EMPORT		ÄR ARKE - PELAGEN	PÅ HUVET I VATTNET STA
GESTAPOGREN			ROLIGT KRISTET PARTI		
		TRÅG			
LÖM-SKA					

Chefen och vävstolen

Av Hans Gunnarsson

Jag satt på julaftonskvällen och tänkte tillbaka på, den strapatsrika gårdagen på redaktionen. Ryggen var inte i bästa skick eftersom jag den dagen hade hjälpt Lennartsson att flytta upp en styck nyinköpt vävstol i äkta svensk ek á 500 kg. Lennartssons julklapp till sig själv. En 8 timmars kraftansträngning under ledning av en ostfralls-tuggande, nykammad chefredaktör som dessutom nynnade "nu är det jul här i vårt hus" i en väldigt märklig tonart. Dörren till redaktionen vräktes upp med en väldig smäll och Lennartsson kom inrusande på sitt karaktäristiska sätt med stora yviga gester och en påse frallor i ena handen.

- Det har kommit, det har kommit, skrek han.
 - Va, sa jag, har det kommit?
 - Jajamänsan, tralalala. Lennartsson började dansa runt bordet. Nu var det nog dags att ringa i alla fall. Men vem skulle vilja ta emot en galen chefredaktör. Ingen, troligen.. Kanske PRO, dom tog ju hand om vår förra. Nä,

dom har nog fullt upp med honom. Trädkramarna kanske. Nä, nu vet jag, Birgers. Han är ju i alla fall deras största kund. Fira jul hos Birgers, det måste ju vara drömmen för Lennartsson. Medan Lennartsson dansade runt i rummet ringde jag upp Birger.

- Ja hej, det är från tidningen, TN alltså. Jag har ett förslag. Det gäller Lennartsson. Skulle han kunna få vara hos dig över julen. Det blev alldeles tyst i luren.

- Han är ju i alla fall er bästa kund, försökte jag. Hallå, hallå. Jädrans, han la på.

Under tiden hade Lennartsson dansat upp på mitt skrivbord. Han gjorde en piruett och lyckades på något märkligt sätt gå ner i spagat samtidigt som han avslutade sitt sjungande med ett kort Olé. Kumlabunkern, tänkte jag.

- Mitt paket har kommit, sa Lennartsson.

Han hade blicken som ett barn har på julaftonen vid tretiden.

- Vilket paket, sa jag.

- Min nya fina vävstol från AB Stick o Väv.

- Vävstol?! Vad ska du med en sådan till, du har ju inte ens lärt dig knyppla, skrattade jag.

Lennartsson försökte komma ur sin spagatställning. Han vred och slet så våldsamt att han ramlade ner från bordet med ett brak.

- Sä där ja, sa han och hoppade spänstigt upp från golvet.

- Hjälper du mig upp med det lilla paketet?

- Javisst, svarade jag med viss förundran. Har han inga ben i kroppen.

Lennartsson kastade sig ner för trappan i en våldsam fart. De sista två våningarna åkte han på ledstången. En våldsam smäll hördes nerifrån. Lennartsson låg i en livlös hög på golvet. Han hade tydligen fått in en fot mellan spjalorna på räcket och farit upp i luften och rakt in i betongväggen vid entrén.

Jaha, tänkte jag, nu är det väl bara att ringa 90000, ingen kan väl kl-

Chefredaktören Lennartsson gick ner i spagat..

forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

ora ett sånt fall. Men, innan jag hade hunnit ner, var han redan uppe och rev och slet i sitt "lilla" paket som täckte halva entrén.

- Vad var det som hände, frågade jag.

- Ingen fara, sa Lennartsson. Jag skulle bara pröva en trippel salto med skruv. Det var lite för mycket skruv bara. 5,6 av samtliga domare utom den ryska som gav 5,2.

- 5,2, jaha, och här har vi det lilla paketet. Hur menar du att vi ska få upp det till redaktionen. Fyra trappor utan hiss.

CHEFEN OCH VÄVSTOLEN

anvisningen med. Förresten, vad skulle jag med den till. Jag beställde ju en hopmonterad vävstol.

- 15 kronor billigare. Numret till Kumla. Jag kände hur ilskan var på väg ut ur mitt illröda ansikte, men lugnet och behärskningen tog till slut över och jag tog till orda.

- Jaha, ja, för 15 kronor får du ju fyra färskor frallor på Birgers.

- Mnn, smackade Lennartsson. Bra, va!

- Vi får i alla fall börja med att skruva bort en del utstående attiraljer.

vi behöver ta bort så mycket, sa han och såg bekymrad ut. Vi kan väl se hur långt vi kommer utan att skruva bort allt för mycket. Det blir ju mindre att skruva ihop när vi har kommit upp då. (Det låg faktiskt nånting i hans funderingar. Ibland kan Lennartsson slå världen med häpnad genom sina intelligenta uttalanden).

- Ja, okey då. Ta i då så lyfter vi.

Både Lennartsson och jag tog i av alla krafter. "Paketet" rörde sig motspänstigt och vi lyckades få fram det till trappan.

- Jaha, nu ska det bara upp också, sa jag och tittade upp mot 4:e våningen. Det blir inte lätt.

- Tror du inte det?

- Nej, vi får nog dela upp paketet i smådelar, annars får vi aldrig upp det, sa jag. Det är bara att börja skruva.

- Ja men, försökte han.

- Eller hyra en truck, det är bara att välja, sa jag.

- En truck, sa Lennartsson. Det låter dyrt, nej vi skruvar.

Efter två timmars ihärdigt skruvande hade

Chefredaktören rev och slet i sitt paket.....

- Går inte det?!

- Nej, inte utan att montera ner den.

- Montera ner!! Nej, det går inte. Jag sa ju till att jag ville ha den hopmonterad för att jag ville komma igång så fort som möjligt. Ska vi montera isär den, får vi väl aldrig ihop den.

- Det finns väl beskrivning med? Det finns det ju alltid, sa jag lugnande.

- Jo, ähum. Jag fick den 15 kronor billigare om jag inte tog monterings-

Lennartsson stod förundrad och tittade på.

- Tror du verkligen att

Det var inte världens lättaste jobb precis.....

forts. nästa sida

forts. från föreg. sida

vi lyckats få ihop fyra stycken lika stora paket som vardera vägde 125 kg. Men att få dessa paket upp för trappan visade sig inte vara så lätt. Det enda sättet att få upp paketen var att bära dem stående rakt upp, samtidigt som man själv fick krypa på knäna under paketet, och på så sätt lyfta det.

Trapphuset var nyligen renoverat och hade därför genomgått en grundlig brandskyddskontroll och besiktning. Varje våning hade en branddörr som alltid var stängd. Detta sinkade oss ganska mycket eftersom varje gång vi kom till en ny våning så måste en av oss resa på sig för att kunna öppna dörren samtidigt som den andre fick krypa igenom själv med hela paketet på ryggen. Efter åtta timmars idogt krypande kom vi äntligen till den sista branddörren på 4:e våningen. Jag hade märkt att paketet på något vis hade blivit ovanligt tungt de sista trappstegen upp till dörren och friheten. Men jag tänkte inte så mycket på det eftersom vi snart var framme.

- Äntligen framme, pustade jag.

Det var märkligt, inte ett ljud från Lennartsson.

- Tar du paketet nu, så öppnar jag dörren. Hallå hör du mig, ropade jag. Jag kröp runt under paketet och tittade bakåt.

- Vad är nu detta, hur länge har du hängt här då, frågade jag.

- Öh, vadå, stönade Lennartsson yrvaket.

CHEFEN OCH VÄVSTOLEN

Han hade knyttit ihop sina skosnören i snöret som satt runt paketet.

Lennartsson firade sin jul på kontoret tillsammans med en ansenlig

Lennartsson hade lugna dagar där han hängde...

Där låg han nu med huvudet neråt och tuggade på Birgers frallor, medan han läste en bok om vävningens betydelse för den moderna människan.

- Jag råkade fastna...

- Fastna! Nej, nu får du ta dina paket och bära upp dem själv. Jag har tyvärr inte tid med detta trams, uppfattat!!

- Ja, men hur ska jag kunna bära upp dem helt ensam. Det går ju inte.

- Du får väl skruva i-sär dom ännu mer då.

Den julen firade jag i stillsamhet i mitt hem.

Inte världens lättaste

mängd delar till en svensk vävstol i äkta ek. Och så vitt jag vet sitter han väl där ännu och skruvar på sin vävstol.....

... O K T O B E R B I L D ...

Oljigt blank speglar åns vatten oktoberbilden
Går genom den höstdoftande parken
vänder blicken mot den färglöst ljusblå himlen
förnimmer stadens dämpade puls
förebådande den kommande vintertystnaden
Ett löv dalar dröjande mot marken
mot den livgivande förruttnelsen
Skymningen anas redan bortom bergen
fast morgonrodnaden nyss tändes över havet
Oktober begraver sommarens mättnad
till toner från smattrande färgtrumpeter
och bereder väg för den kommande vårens verklighet

Sven Ivarsson

LÄS TROLLENS NYHETER DU OCKSÅ